

ningsfulde ved vor nationale Skueplads — og jeg tilstaaer, at jeg er meget nær ved at slutte mig til dem, — maae jo glædes over, at der her er aabnet en Mulighed til ad en let og simpel, overseelig Wei, uden at man behøver at hengive sig til mere eller mindre phantastiske Forhaabninger, at tilveiebringe en sømmeligere og bedre Tilstand og en saadan, som efter al Sandsynlighed fuldkommen vil kunne dække den Udgift, som man ikke behøver at søge dækket af Andre, fordi Theatret selv er i Besiddelse af Capitalen dertil. Jeg skulde derfor troe, at der ikke var mindste Fare ved at gaae ind paa det foreliggende Forslag.

Moung: Jeg er rigtignok ikke aldeles tilfredsstillt ved det, den høitærede Minister har ansørt, thi jeg kan ikke indrømme, at der ikke tabes noget ved at give disse 30,000 Rb. til Forbedringer ved Theatret, hvis de nemlig ikke vise sig at være tilstrækkelige. For det Første tabes de 30,000 Rb., og dernæst bliver der ogsaa aabenbart en Hindring mere for at faae et nyt Theater; thi skulle vi nogensinde faae det, saa maatte det være Trangen, der skulde tvinge os dertil; men have vi bragt det gamle i en nogenlunde taalelig Skikkelse, ville vi aldrig faae det, og ved at lappe paa det gamle forhindre vi altsaa, at vi nogensinde faae et nyt. Den ærede Minister vilde ikke følge mig ind paa Scenen, og det kan jeg heller ikke have noget imod, men paa den anden Side troer jeg dog ikke, at det er Spørgsmaalet ganske uvedkommende, om det er Meningens at blive staaende ved denne Forbedring, eller om det, hvad jeg har høit anført, er Meningens i et følgende Aar at komme med en Plan til at ombygge Scenen. Dette troer jeg, Rigsdagen absolut er berettiget til at faae at vide, før den stemmer over dette Forslag; thi det maa dog have nogen Indflydelse paa Afstemningen,

om det kun er de 25,000 Rb., der eengang ere overdragne Theatret, + 3000 Rb., eller om det er en 60 til 70,000 Rb., der skulle gives ud til denne Reparation.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg tilstaaer, at, naar jeg yttrede, jeg ikke vilde følge den ærede Rigsdagsmand ind paa Scenen, saa var det ikke, fordi jeg frygtede for at følge ham med Hensyn til Spørgsmaalet om en Forhøielse af Loftet eller en Fordybelse af Kjelderens. Det var andre Spørgsmaal, jeg havde for Die, da jeg yttrede dette, thi jeg havde oprigtig talt glemt dette Punkt, dengang jeg havde Ordet, men jeg kan naturligvis ikke have det Allermindste imod at besvare dette Spørgsmaal, navnlig dermed, at det paa ingen Maade er taget med ind under den Plan, hvormed der her er Tale. Der er jo Tale om, paa Budgettet selv at bevilge en vis Sum til en Forbedring af det Indre af Scenen, som er paatrængende nødvendig; der har ogsaa været Tale om det særdeles Unnskelige i at faae en saadan Forhøielse af Rummet over Scenen, at Tapperne derved kunne drages heelt op, men det fordrer en Udgift, der ikke vil være saameget betydelig, og som i ethvert Fald ligger aldeles udenfor det her foreliggende Forslag, og det er for Diebliffet ikke paataent at komme med noget Krav i saa Henseende.

Rettelse.

Nr. 146, Sp. 2284, Lin. 2 f. o.: „der“ las: „det“.
— 4 — „Held med“ las:
„heldigt“.